

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **PALEKO CZ, s.r.o.**, IČ 28368193
sídlem U Pekařky 314/1, Praha 8
zastoupený advokátkou Mgr. Veronikou Holou
sídlem Pražská 140, Příbram

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2020, č. j.: 23961/20/5300-21442-712715

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 6. 2020, č. j.: 23961/20/5300-21442-712715, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 11 228 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Veroniky Holé, advokátky.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případně pouze obecně „*správce daně*“, pokud rozlišení úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu, tento termín je obecně užíván i pro žalovaného) ze dne 17. 9. 2018, čj. 7259652/18/2008-52524-108736. V daňovém řízení žalobce neprokázal, že k uskutečnění zdanitelného plnění v podobě nákupu palet došlo od deklarovaného dodavatele společnosti BASIC STAV COMPANY s.r.o. (dále také jen obecně „*deklarovaný*“

dodavatel⁽⁴⁾), a že neprokázal, že použil tohoto plnění v rámci své ekonomické činnosti. Rozhodováno bylo podle ust. § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o dani z přidané hodnoty*“).

[2] Žalobce soudní přezkum vymezil těmito žalobními body. Podle žalobce jím bylo řádně prokázáno, že zdanitelné plnění dodal deklarovaný dodavatel, neboť popsal transakci, předložil účetní dokumentaci (jednotlivé faktury a doklady o úhradách evidované v rámci EET), doprovodnou dokumentaci (smlouva, dodací listy, další evidence), a navrhl výsledky svědků z řad zaměstnanců, kteří se na obchodní spolupráci podíleli. I ze strany deklarovaného dodavatele došlo k podání kontrolního hlášení, byť se zpožděním, skutečnost, že tento dodavatel nedostal své zákonné povinnosti, pak nelze klást k tíži žalobce. Dodání potvrdili dva svědkové (xxxx), kdy popsali postupy při nákupu a prodeji palet, způsob jejich skladování a nakládání s nimi při dalším prodeji či jiném využití. V tomto směru nemůže být konkrétně zjištěno, komu konkrétně byla která paleta prodána, neboť se jedná o druhově určené zboží, které nelze při skladování individuálně identifikovat, podstatou je, že svědkové věrohodně popsali, jakým způsobem byly palety nakoupeny, převzaty, uhrazeny a následně uloženy k dalšímu prodeji a poté spolu s dalšími paletami od jiných dodavatelů prodány či zpracovány. Dále uvedl, že měl vždy zájem o řádnou spolupráci se správcem daně, ale v tomto případě byly neustále navrhané důkazy hodnoceny jako nedostatečné, byly zpochybňovány, popř. byly interpretovány způsobem pro žalobce nejméně příznivým. Jednání správce daně považuje až za libovůli.

[3] V dalším žalobním bodě namítá nesprávné právní posouzení, kdy i v případě, kdy by nedošlo ke ztotožnění dodavatele, pak to není důvod pro odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, poukazuje na to, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto, i když není v řízení prokázáno, že se tak stalo od subjektu, který je uveden na daňovém dokladu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, sp. zn. 4 Afs 58/2017 (dále také jen „*rozsudek Stavitelství Melichar*“), a oporu v judikatuře Soudního dvora Evropské unie (např. rozhodnutí C-18/13, C-277/14). Žalovaný k argumentaci rozsudkem Stavitelství Melichar uvedl, že spočívá na nesprávné interpretaci rozhodnutí Soudního dvora EU, s čímž žalobce nesouhlasí. Odkaz žalovaného na další judikaturu Nejvyššího správního soudu je vždy na rozhodnutí starší, než rozsudek Stavitelství Melichar.

[4] Žalobce v dalším žalobním bodě namítá porušení procesního postupu, kdy postup správce daně je založen výhradně na tom, že se od deklarovaného dodavatele nepodařilo vybrat daň, kdy takový postup reflektuje pouze vybrání daně, nikoliv její řádné vymáhání po subjektu, který ji měl odvést do rozpočtu; poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[5] Žalobce pak dále namítá, že správce daně neprovedl řádné šetření u deklarovaného dodavatele (zajištění spisové dokumentace, komunikace správce daně s tímto subjektem).

[6] Žalobce pak konečně namítá procesní nedostatek při přesunu důkazního břemene, kdy správce daně neprokázal dostatečné pochybnosti o pravosti předložených evidencí ani provedenému dokazování.

[7] Žalovaný navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm je ve vztahu k právnímu posouzení zjištěného stavu věci mj. uvedeno, že deklarovaný dodavatel žalobce nepodal za zdaňovací období červenec 2017 kontrolní hlášení a stala se nespolehlivým plátcem. V průběhu řízení byly zjištěny takové okolnosti, které jednoznačně zpochybňují poskytnutí plnění deklarovaným dodavatelem, žalobce nepředložil takové důkazní prostředky, kterými by tyto pochybnosti odstranil. Konkrétněji je uvedeno, že žalobce neuvedl, kde navázal spolupráci s deklarovaným dodavatelem, jak konkrétně byla zajišťována přeprava zboží, obchodní spolupráce trvala pouze 3 měsíce a v období července 2017 již s ním spolupracovat neměl, data na předložených dodacích listech neodpovídají datům uskutečnění zdanitelných plnění (data na dodacích listech jsou od 3. 7. 2017 do 28. 7. 2017, data uskutečnění zdanitelných plnění jsou 31. 7. 2017). Deklarovaný dodavatel je pro správce daně nekontaktní, nemá zde provozovnu, její jednatel odjel do zahraničí a nemá zde pobyt. Dále jsou konstatovány svědecké výpovědi svědka xxxx, a jejich hodnocení, že sice svědci shodně uvedli, že žalobce v předmětném období nakupoval palety od deklarovaného dodavatele, obě svědecké výpovědi však byly velmi obecné, oba uvedli, že jim nejsou známy žádné informace ohledně sjednání obchodní spolupráce, neznají žádné osoby, které za dodavatele mohly jednat, ani o sjednání a zajištění přepravy a nebyly vedeny žádné záznamy o motorových vozidlech. K transakcím neměli žádné informace, kým byly dojednání a kdo zajistil přepravu, důvody se v odůvodnění opakují, je uvedeno, že svědci jsou zaměstnanci žalobce, proto jsou v dané věci ekonomicky zainteresovaní. Další část odůvodnění je již velmi obecná.

[8] K odvolacímu poukazu žalobce na *rozsudek Stavitelství Melichar* se podle názoru žalovaného jedná o odchýlení od ustáleného výkladu judikatury.

[9] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[10] Městský soud nejprve hodnotil právní posouzení zjištěného skutkového stavu, neboť v případě důvodnosti žaloby v tomto směru by pak již další žalobní body pozbývaly významu (tedy obsah druhého žalobního bodu). Soud nejprve zvažoval, zda závěr správce daně ob stojí i po vydání rozsudku *Kemwater* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2022, čj. 1 Afs 334/2017 – 208 – dále také jen obecně „*rozsudek Kemwater*“), který dosti zásadním způsobem posunul dosavadní judikaturu týkající se prokazování nároku na odpočet. Po zhodnocení všech okolností tohoto případu soud dospěl k závěru, že právní závěr žalovaného v této věci ob stojí i po vydání tohoto rozsudku.

[11] Je sice pravda, že správce daně požadoval po žalobci prokázání skutečností, že zdanitelné plnění bylo přijato právě od deklarovaného dodavatele (srov. výzvu ze dne 21. 9. 2017 „...*zda byla předmětná plnění přijata právě od dodavatele uvedeného na daňových dokladech, zda a k jakým uskutečněným plněním v rámci své ekonomické činnosti daňový*

subjekt předmětná plnění využije či využil...“, v podstatě tutěž výzvu pak správce daně v tomto rozsahu vyhotovil dne 27. 4. 2018), což by svědčilo právnímu posouzení podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. srpna 2022, čj. 1 Afs 30/2018-66 (a tedy aplikaci *rozsudku Kemwater*), nicméně po přezkoumání této věci soud k takovému závěru nedospěl. Důvodem nepřiznání odpočtu v této souzené věci totiž nebyl pouze a výhradně závěr správce daně, že by žalobce neprokázal zdanitelné plnění pouze a z toho důvodu, že deklarovaným dodavatelem byla společnost BASIC STAV COMPANY, ale okolnosti obecnější, že žalobce neprokázal dostatečně uskutečnění zdanitelného plnění ve vztahu k jeho jednotlivým dodávkám na základě předložených listin a skutečností, uvedených v daňových dokladech, a že jej použil v rámci své ekonomické činnosti. Závěr správce daně se tak neupíná pouze k osobě deklarovaného dodavatele, ale k neunesení důkazního břemene obecněji k uskutečnění zdanitelného plnění v deklarovaném rozsahu.

[12] Obecněji pak soud uvádí, že všechny žalobní body spolu do velké míry souvisejí a jejich jednotlivým důvodem nesouhlasu je hodnocení kvality a obsáhlosti dokazování v daňovém řízení ve vztahu k tomu, co má daňový subjekt v řízení prokazovat. Proto i jejich hodnocení musí být poměrně značně provázané a musí se do určité míry opakovat. Rovněž je nutné uvést, že sice soud neshledal důvody pro aplikaci právních závěrů z *rozsudku Kemwater*, nicméně při novém posouzení věci správce daně tento rozsudek již hodnotit musí, a to mj. i ve vztahu k tomu, co konkrétně může po daňovém subjektu v rámci výzev k prokázání skutečností požadovat.

[13] Po tomto posouzení dále soud zkoumal jednotlivé žalobní body a dospěl k závěru, že závěr žalovaného o neunesení důkazního břemene v dané věci za provedeného dokazování prozatím nemůže obstát (což je namítáno v prvním žalobním bodě). Zejména podstatné závěry z výsledku obou svědků učiněné správcem daně (konkrétně žalovaným, neboť k výsledku svědků došlo v odvolacím řízení) soud považuje za velmi obecné a nedostatečné k tomu, co jimi žalovaný tvrdí, tedy zpochybnění konkrétních zdanitelných plnění a zpochybnění (velice obecné) ostatních důkazů. Tento závěr žalovaného je konkrétněji vyjádřen v odůvodnění rozhodnutí tak, že svědkům nejsou známy informace o uzavření obchodní spolupráce, neznají osoby, které by jednaly za deklarovaného dodavatele a jak konkrétně probíhala přeprava, případně že nebyla vedena evidence motorových vozidel při vjezdu do areálu. Tyto skutečnosti však podle názoru soudu nejsou pro posouzení uskutečnění zdanitelných plnění přímo podstatné ve vztahu k osobám svědků, kteří jsou (byli) jeho zaměstnanci. Navíc nelze odhlédnout ani od toho, že svědci vypovídali po více než dvou letech od proběhlé události, což jejich vnímání ve vztahu ke konkrétním jedinečnostem každé dodávky muselo ovlivnit, pokud si mají vybavit skutečnosti, které tvořily běžnou náplň jejich práce. Zmínění evidence vozidel při vjezdu do areálu sice konkrétně ve vztahu k věrohodnosti výpovědi svědka hodnoceno nebylo, soud však pouze obecně uvádí, že mu není známo, že by taková evidence byla sama o sobě zákonnou povinností daňového subjektu.

[14] V případě svědka xxxxpak vyplývá z jeho výpovědi, že byl účetním a finančním ředitelem žalobce, že žalobce od deklarovaného dodavatele nakupoval použité palety a řezivo, svědek předával hotovost řidiči za tyto dodávky buď sám, nebo prostřednictvím jednatele žalobce. Zboží objednával jednatel telefonicky, neznal podrobnosti ani konkrétní osoby, od nichž se tak dělo, nevěděl nic bližšího o navázání

obchodní spolupráce, neznal jména řidičů, kteří přepravu uskutečňovali. Podle názoru soudu tato výpověď neumožňuje kategorický závěr správce daně, že svou obecností natolik zpochybňuje ostatní důkazy, že ty nejsou vzaty na zřetel a lépe konkrétně hodnoceny v celém souhrnu a týkající se zdanitelných plnění. Obecně je nutné upozornit na již zmíněný časový odstup od provedení svědecké výpovědi a proběhlých událostí, o nichž svědek vypovídá, kdy zejména konkrétní okolnosti jednotlivých událostí jsou běžně předmětem zapomínání (to se týká zejména konkrétních jmen osob řidičů, které svědek blíže neznal, a podle své výpovědi jim předával peníze). Dále pak soudu není jasné, proč by skutečnost, že svědek nevěděl nic o navázání obchodní spolupráce a konkrétních telefonických objednávkách zboží jednatelům žalobce, měla zpochybňovat jeho výpověď, že si pamatuje na to, že zboží bylo objednááno a že předával hotovost řidičům, kteří jej přivezli. Závěr žalovaného, uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak soud nepovažuje za podstatný pro hodnocení toho, co svědek vypověděl o tom, čeho byl svědkem, a jaký to má vliv na konkrétní důkazní situaci v hodnocení ostatních provedených důkazů. Jak již bylo shora uvedeno, svědek jako účetní nemusel nic vědět o navázání obchodní spolupráce, stejně jako je zcela běžné, že po dvou letech nebude znát konkrétní jména řidičů, kterým měl předávat peníze při převzetí zboží a s kým konkrétně hovořil telefonicky jednatel žalobce při objednání zboží. Pokud žalovaný tyto okolnosti hodnotí jako podstatné pro závěr o nevěrohodnosti výpovědi svědka, pak s tím soud nesouhlasí, neboť se jedná buď o věci, které svědek nemusel vědět, nebo které mohl zapomenout. Nelze tak jeho výpověď hodnotit jako celek nevěrohodnou a vůbec ji do svých závěrů o hodnocení dokazování nezahrnout.

[15] Ohledně svědka xxxx je z jeho výpovědi patrné, že řídil provoz nakládek a vykládek kamiónů se zbožím, žalobce měl od deklarovaného dodavatele pořídit několik kamiónů palet, on sám kontroloval vykládku zboží z kamionu a potvrzoval dodací listy, které po zkontrolování vykládky nosil panu Herdovi. Dále uvedl, že ani jemu není známo navázání obchodní spolupráce, zboží objednával jednatel žalobce, jiné informace (stanovení ceny, způsob úhrady) neznal, neznal jména řidičů, nebyly vedeny záznamy o motorových vozidlech vjíždějících do provozovny žalobce. I v tomto případě lze uvést totéž, co u předchozí svědecké výpovědi – soudu není dost dobře jasné, proč správce daně u věrohodnosti svědecké výpovědi hodnotí okolnosti, které běžný člověk po více než dvou letech zapomíná (konkrétní jména řidičů), nebo okolnosti, které svědek nemusel znát (jako provozní nemusel vědět, jak byla navázána obchodní spolupráce). Pokud správce daně tyto okolnosti vybere pro své hodnocení svědecké výpovědi jako nevěrohodné, a tím pak hodnotí celou svědeckou výpověď jako nevěrohodnou, pak s tím soud nesouhlasí – jedná se o jednotlivosti, které člověk běžně zapomíná a které svědek nemusel z titulu své pracovní pozice znát.

[16] Dále je nutné uvést, že při hodnocení svědeckých výpovědí je nutné vycházet z ekonomické činnosti žalobce a běžných činností, které tyto osoby v rozhodném období vykonávaly. Nelze tak po účetním či provozním zaměstnanci po dvou letech požadovat, aby si vybavil konkrétní jména řidičů, kteří materiál dováželi. Pro svou běžnou pracovní činnost svědkové tato jména vůbec nemuseli znát, jedná se o informaci, která je pro svědka v danou chvíli marginální. Naopak je nutné přihlídnout k celkové ekonomické činnosti žalobce, kdy ten obchodoval s různými dodavateli a svědkové tak přišli do styku

s množstvím dalších osob (např. řidičů), aniž by museli znát jejich jména a na ta se po dvou letech rozpomenout.

[17] Celkové hodnocení těchto dvou svědeckých výpovědí, jak je činí žalovaný v odst. 30 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak podle názoru soudu neposuzuje podstatný obsah svědeckých výpovědí a soud s ním nesouhlasí ze shora uvedených konkrétních důvodů. Rovněž závěr o tom, že svědci jsou zaměstnanci žalobce, je pro hodnocení jejich věrohodnosti bez dalšího nepodstatný, obecný a zjednodušující. Skutečnosti, které svědci vypověděli, žalovaný řádně nezhodnotil (resp. hodnotil nepodstatné okolnosti z jejich výpovědi, z nichž došel k celkovému závěru o nevěrohodnosti obou svědeckých výpovědí), neprovedl jejich srovnání s dalším provedeným dokazováním, a to je důvod pro zrušení rozhodnutí.

[18] Soud pro úplnost uvádí, že nehodnotí prokázání nároku na odpočet daně daňovým subjektem, ale důvodnost podané žaloby.

[19] Ve druhém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s kritikou žalovaného ohledně možné aplikace *rozsudku Stavitelství Melichar*. Soud uvádí, že podle jeho názoru tyto výkladové nesrovnalosti vyřešilo vydání *rozsudku Kemwater* a následná judikatura Nejvyššího správního soudu, která zpřesnila posuzování tohoto typu věcí. Proto soud pouze obecně uvádí, že v současné době je nutné vycházet z judikatury vydané na základě *rozsudku Kemwater* a hodnotit ta kritéria, která správní justice obecně správci daně vymezuje. S ohledem na tento judikatorní vývoj tak tento žalobní bod poněkud ztratil svou naléhavost, proto se přímo k jeho konkrétním důvodům soud nebude vyjadřovat, neboť ty byly vyřešeny následnou judikaturou.

[20] Třetí žalobní bod pak namítá, že žalovaný upřednostňuje zájem státu na vybrání daně a tom, že daňovou povinnost nesplnil třetí subjekt. Soud po přezkoumání odůvodnění rozhodnutí a spisového materiálu nic takového nezjistil. Žalovaný doplnil dokazování a důkazy hodnotil, žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a navrhnout své důkazy. Z procesního hlediska tak nic nespovídá tomu, že by procesní práva žalobce v tomto směru byla porušena. Tento žalobní bod spíše souvisí s hodnocením dokazování, resp. podle názoru soudu spíše činí závěry z prvního žalobního bodu v obecné rovině, tomu však podle názoru nic ve spisu nespovídá, když žalobce byl standardním způsobem vyzván k prokázání nároku na odpočet daně, byť formulace užitá ve vydaných výzvách odpovídali tehdejší praxi a po vydání *rozsudku Kemwater* asi budou muset být přehodnoceny ve vztahu k prokázání jedinečnosti uskutečnění zdanitelného plnění od konkrétního subjektu. To však podle názoru soudu nespovídá závěru, že by správce daně nebral na zřetel účastenská práva žalobce a jeho jediným cílem bylo vybrání daně. Samotné hodnocení dokazování pak soud vypořádal v prvním žalobním bodě, to je však již věc konkrétního posouzení skutkového závěru, což je běžný postup při přezkumu závěrů správce daně v soudním řízení správním. Tento žalobní bod tak ve své obecnosti soud nepovažuje za důvodný.

[21] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítá neprovedení důkazů, které navrhoval provést správcem daně, a to ve vztahu ke společnosti deklarovaného dodavatele. Soud může uvést v tomto směru to, že tím, že byl shledán první žalobní bod, důkazní

situace bude muset být přehodnocena, s čímž se musí změnit i hodnocení tohoto procesního návrhu žalobce v daňovém řízení. Soud pouze pro úplnost obecně uvádí, že daňovému subjektu nemohou být k tíži přičítány okolnosti, které plynou z vnitřních poměrů či plnění daňových povinností jiného daňového subjektu.

[22] Pátý žalobní bod namítá z procesního hlediska nepřipustné přenesení důkazního břemene. Vzhledem k tomu, že soud má za důvodný první žalobní bod, i tento žalobní bod musí být důvodným, neboť pokud soud nesouhlasí s hodnocením dokazování a považuje jej za neúplné, musí to mít vliv na závěr o tom, co žalobce v daňovém řízení prokázal. To však bude na dalším posouzení správce daně, proto soud pouze při vypořádání tohoto žalobního bodu konstatuje shora uvedené s tím, že v dalším řízení bude muset být důkazní rovina a důkazní povinnosti znovu nově posouzeny.

[23] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou, napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, a proto je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.).

[24] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má právo na náhradu nákladů řízení, které se skládají ze zaplaceného soudního poplatku a odměny advokáta za dva úkony a dva režijní paušály (převzetí věci, sepsání žaloby), odměna je pak zvýšena o zákonnou sazbu daně z přidané hodnoty, neboť advokát je plátcem této daně. Konkrétní vyčíslení nákladů řízení včetně daně je následující: odměna 3100 Kč x 2 + 21% DPH, režijní paušál 300 Kč x 2 + 21% DPH, soudní poplatek 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 9800 Kč, DPH 21% : 1428 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 11228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. září 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu